

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **G. A.**
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem AK Praha 8, Ledčická 649/15

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2020, č. j. KUKHK-8684/DS/2020-4 DV,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a rozhodnutí správního orgánu

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové (dále také jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 18. 12. 2019, sp. zn. P/3299/2019/OP/Dvo, č. j. MMHK/226635/2019/OP/Dvo, a potvrdil je. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a za to mu byla uložena pokuta 3.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný po rekapitulaci správního řízení a v jeho průběhu zjištěných skutečností uvedl, že žalobce byl shledán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu, kterého se se dopustil z nedbalosti tím, že dne 27. 7. 2019 v 16:00 hodin jako řidič, řídil v katastru obce Hradec Králové, Gočárova třída, u čp. 1517/26 (ve směru k OC Aupark), motorové vozidlo Mercedes Benz, registrační značky X, přičemž nerespektoval signál s červeným světlem „Stůj!“. Tímto jednáním porušil ustanovením § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a toto jednání vykazuje znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu.
3. Dle žalovaného správní orgán I. stupně postupoval v daném případě v souladu s § 2 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Po oznámení podezření z přestupku předvolal žalobce k podání vysvětlení a poté předvolal žalobce k ústnímu jednání, které se uskutečnilo dne 4. 12. 2019 za přítomnosti zmocněnce žalobce. Ten následně zaslal správnímu orgánu I. stupně vyjádření, v němž uvedl, že červený signál na semaforu naskočil v čase 2:14 videa, v tomto čase však bylo vozidlo, které řídil žalobce, již na přechodu, nikoli před ním. Dále uvedl, že žalobce si všiml změny barvy na semaforu a jakékoli brždění nemělo smysl, jelikož před ním jel vysoký autobus. Žalobce tak udělal vše pro to, aby zastavil před přechodem, vzhledem k okolnostem se tak však objektivně nedalo učinit. Správní orgán I. stupně následně v řízení o přestupku vydal rozhodnutí, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání tohoto přestupku.
4. Závěrem žalovaný uvedl, že po přezkoumání prvoinstančního rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, považuje rozhodnutí za věcně správné a odpovídající zjištěným skutečnostem.

II. Shrnutí žalobních bodů

5. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí orgánu I. stupně, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Proti napadenému rozhodnutí uplatnil následující námitky:
6. Předně nesouhlasil s právní kvalifikací správního orgánu, jelikož svým jednáním nenaplnil skutkovou podstatu dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu. Dle zmíněného ustanovení se tohoto přestupku dopustí ten, kdo „*v rozporu s § 4 písm. b) a c) nezastaví vozidlo na signál, který mu přikazuje zastavit vozidlo nebo na pokyn „Stůj“ daný při řízení nebo usměrňování provozu na pozemních komunikacích anebo při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích osobou k tomu oprávněnou.*“ Podmínkou k tomu, aby mohl být řidič uznán vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 silničního zákona tak je, že poruší ustanovení § 4 písm. b) a c) zákona o silničním provozu. Zákonodárce zde nezvolil legislativní spojku „nebo“, při které by stačilo porušení kteréhokoli z odkazovaných ustanovení, naopak zvolil spojku „a“, která značí nutnost kumulativního splnění obou podmínek, v tomto případě jednání v rozporu s § 4 písm. b) i písm. c) silničního zákona. Žalobce přitom nebyl uznán vinným z porušení § 4 písm. b), ani mu jeho porušení nebylo kladeno za vinu. Žalobce

má proto zato, že s ohledem na skutečnost, že neporušil § 4 písm. b) a písm. c) silničního zákona, nemohl být uznán vinným z naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu, neboť tu naplní jen ten, kdo poruší obě tato právní ustanovení. Dodal, že samotné pravidlo stanovující povinnost zastavit vozidlo před určitou dopravní značkou je obsaženo v § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Zákonodárce proto požaduje, aby pro naplnění projednávané skutkové podstaty nebyl porušen jen § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, ale též § 4 písm. b) ve spojení s § 70 odst. 2 písm. a) téhož zákona. Žalobci však porušení § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu vůbec nebylo kladeno za vinu.

7. Žalobce dále namítal, že správní orgán nepopsal dostatečně konkrétně skutek, aby jej bylo možno projednat a aby bylo možné posuzovat jeho protiprávnost, či správně usoudit na jeho skutkovou a právní kvalifikaci. Správní orgán totiž popsal jednání tak, že žalobce „nerespektoval Signál s červeným světlem ‘Stůj’, o čemž svědčí videozáznam“. Ze znění skutkové podstaty, jež je žalobci kladena za vinu, vyplývá, že ji lze naplnit buď tím, že řidič nezastaví vozidlo na pokyn „Stůj“, nebo tím, že řidič nezastaví vozidlo na signál „Stůj!“ daný při řízení nebo usměrňování provozu, nebo tím, že nezastaví vozidlo na signál „Stůj!“ při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích. Tvzení správního orgánu, že žalobce „nerespektoval signál Stůj“ nekoresponduje s žádným konkrétním vymezením, dle kterého se lze daného přestupku dopustit. Skutkovými podstatami přestupku, které je možné porušit alternativním jednáním, se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 11. 2019, č. j. 5 As 396/2018-33, jehož část žalobce v žalobě citoval. Dle žalobce byla v posuzovaném případě situace o to závažnější, že přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu se lze dopustit leda současným porušením § 4 písm. b) a § 4 písm. c) téhož zákona. Zatímco § 4 písm. c) silničního zákona normuje povinnost řídit se světelnými signály, dopravními značkami, atd., § 4 písm. b) zákona o silničním provozu stanoví povinnost řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích a může tak být porušen jednáním v rozporu s pravidlem provozu na pozemních komunikacích normovaným v § 70 odst. 2 písm. a) téhož zákona, tj. nezastavením na signál „Stůj“ s červeným světlem, a to buď před vodorovnou dopravní značkou, nebo před světelným signalizačním zařízením. Porušení těchto právních norem však není správním orgánem tvrzeno, zároveň ani v popisu jednání není tvrzeno, že by žalobce nezastavil před určitou vodorovnou dopravní značkou, nebo že by nezastavil před světelným signalizačním zařízením. Žalobce tedy zastává názor, že i samotný popis protiprávního jednání není dostatečný.
8. Dále žalobce namítl, že nebylo prokázáno, že by se dopustil vytykaného, byť neurčitě a vágně popsání, jednání. Není totiž pravdou, že by nerespektoval signál „Stůj“. Žalobce uvedl, že ve svém písemném vyjádření k věci poukázal na skutečnost, že videozáznam, z něž správní orgán při rozhodování vycházel, neprokazuje, že by nerespektoval signál „Stůj“, a že na videozáznamu červený signál na semaforu před přechodem naskočí v čase 2:14 videa, v této chvíli se však vozidlo, které řídil, již nacházelo přímo na přechodu, nikoli před ním. Správní orgán však argumentoval tím, že vozidlo se v daný moment nachází ještě před přechodem. Dle názoru žalobce nic takového z videozáznamu nevyplývá. Videozáznam není pořízen z boku, ale zezadu, při zvětšení fotografie je zřejmé, že bílá barva na vozovce může být buď přechodem pro chodce, nebo vodorovnou dopravní čarou, na které je nutné zastavit vozidlo. I z hlediska dokazování je tak zásadní vadou, že správní orgán nevymezil, zda žalobce porušil

povinnost zastavit na vodorovném dopravním značení „Příčná čára souvislá“ či jemu podobném, nebo v místě, kde se nacházel semafor. Jisté však je, že ať již je bílá barva na vozovce přechodem pro chodce, nebo příčnou čarou, nachází se (v momentě, kdy se na semaforu objeví červená) již za zadními koly vozidla žalobce. Za této situace nebyl videozáznam dostatečným důkazem. Podstatné dle žalobce tedy je, že z videozáznamu nelze jednoznačně usuzovat na spáchání přestupku, dokazování provedené správním orgánem tak bylo zásadně nedostatečné a nebylo prokázáno, že by žalobce jednal způsobem popsaným v napadeném rozhodnutí.

9. Žalobce dále namítl, že výrok správního orgánu o sankci je nezákonný a nepřezkoumatelný, neboť není zřejmé, zda hodnotil jako polehčující okolnost nedbalostní spáchání přestupku. Správní orgán je přitom ve smyslu § 38 písm. e) zákona o přestupcích povinen hodnotit druh a míru zavinění. V odstavci, ve kterém pojednával o sankci, totiž uvedl, že *„správní orgán nepředpokládá, že by konání obviněného bylo úmyslné, avšak zdůrazňuje, že všechny pozemní komunikace řízené semaforly jsou příslušnými orgány posuzovány tak, aby byly zabezpečeny pro všechny aktivní účastníky provozu na pozemních komunikacích co nejbezpečněji ...“* Z uvedeného tvrzení není dle žalobce zřejmé, zda správní orgán předpokládá, že přestupek byl zaviněn úmyslně nebo že správní orgán hodnotil ve prospěch žalobce nedbalostní spáchání přestupku. Dle žalobce je proto rozhodnutí nepřezkoumatelné. Nadto je úvaha o sankci vadná, neboť správní orgán nezohlednil při ukládání sankce nedbalostní zavinění přestupku. Správní orgán uložení relativně vyšší sankce odůvodnil tím, že tuto uložil *„zejména s ohledem k místu přestupkového jednání, tj. přechod pro chodce, který byl v daném čase v aktivním režimu světelné signalizace“*. Správní orgán tedy považuje přestupek za závažný pro místo, kde byl spáchán, a to konkrétně proto, že místem spáchání přestupku byl přechod pro chodce s aktivní světelnou signalizací. Nicméně, právě světelná signalizace je znakem skutkové podstaty, z jejíhož naplnění byl obviněný uznán vinným. Nemohlo tak být opětovně při úvaze o výši sankce zvažováno, že k přestupku došlo v místě, kde je umístěn přechod s aktivní světelnou signalizací. S ohledem na skutečnost, že dané místo nebylo křižovatkou, byl v místě semafor umístěn právě proto, že je v místě přechod pro chodce. Skutečnost, že v daném místě byl přechod pro chodce, byla tedy znakem skutkové podstaty, a nemohla tak být opětovně posuzována v neprospěch obviněného při ukládání sankce. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 As 280/2016-23. Výrok o sankci je tedy jednak nepřezkoumatelný proto, že není zřejmé, zda správní orgán zhodnotil též nedbalostní formu zavinění, zároveň je nezákonný proto, že správní orgán toto nezohlednil ve prospěch žalobce, a konečně je nezákonný pro porušení zásady zákazu dvojího přičítání, kdy správní orgán hodnotil jako přítěžující okolnost, že přestupek byl spáchán v místě, kde je přechod pro chodce se světelnou signalizací, ač zákonným podkladem pro její umístění byl právě přechod pro chodce.
10. Žalobce namítl i to, že správní orgán neprokázal ani neodůvodnil zavinění přestupku ve formě nedbalosti vědomé. Odůvodnění zavinění totiž stejně přiléhá k zavinění ve formě nedbalosti nevědomé. Pokud tedy správní orgán nezjistil a nepopsal žádné skutečnosti, které by představovaly distinkční znaky mezi formou nedbalosti vědomou a nevědomou, měl v souladu se zásadou *in dubio pro reo* rozhodnout tak, že přestupek byl spáchán ve formě nedbalosti nevědomé. Správní orgán totiž netvrdí existenci žádného konkrétního znaku, který by rozlišil zavinění daného přestupku od nedbalosti nevědomé. Ze samotné

skutečnosti, že byl pořízen videozáznam a že nebyl respektován signál s červeným světlem „Stůj!“, nelze dovozovat, že byl přestupek zaviněn ve formě nedbalosti vědomé.

11. Žalobce v závěru žaloby vyjádřil nesouhlas s tím, aby rozhodnutí v této věci bylo publikováno na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, který by zasahoval do práv na ochranu jeho soukromí i soukromí jeho obhájce. Požadoval, aby příslušný senát vyřídil tuto žádost vyjádřením, že věc patří do kompetence státní správy Nejvyššího správního soudu a že jeho web nespravuje.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

12. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný znovu zrekapituloval průběh správního řízení s tím, že shledal závěry vyslovené správním orgánem I. stupně ohledně spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu žalobcem v návaznosti na § 4 písm. c) téhož zákona zcela dostatečně podložené skutkovými okolnostmi zjištěnými ve správním řízení. Dle žalovaného ze skutkového stavu věci i z jeho hodnocení správním orgánem I. stupně jednoznačně vyplývá, že žalobce nedbal výstražných světelných znamení a projížděl přes přechod pro chodce za stavu, kdy jej na to upozorňovala nejen výstražná světelná signalizace žlutým světlem (srov. § 70 odst. 2 písm. d/ zákona o silničním provozu), ale dokonce za stavu, kdy mu světelná signalizace přikazovala zastavit vozidlo před signálem s červeným světlem „Stůj!“ (srov. § 70 odst. 2 písm. a/ zákona o silničním provozu). Ponechat stranou pozornosti nelze ani skutečnost, že z obsahu správního spisu a důkazů v něm obsažených nevyplývá, že by se žalobce alespoň pokusil své vozidlo zastavit, ale naopak projel přes přechod pro chodce i přes uvedený zákaz. Zmocněnec ve vyjádření ze dne 10. 12. 2019 uvedl, že červený signál na semaforu naskočil v čase záznamu 2:14 a že se již vozidlo žalobce nacházelo přímo na přechodu a že žalobce tak neměl možnost vozidlo zastavit a vzhledem k tomu, že před ním jel autobus, jakékoliv brzdění vozidla již nemělo význam. Žalovaný k tomu uvedl, že videozáznam pořízený Policií ČR dokazuje, že v čase záznamu 2:08 najíždí před žalobce autobus, na což žalobce reaguje brzděním. V čase záznamu 2:14 je zřetelně vidět červené světlo „Stůj“ na semaforu. V čase záznamu 2:17 vozidlo žalobce míjí semafor. Žalobce tedy projížděl místem za stavu, kdy již na světelné signalizaci svítilo červené světlo. Dikce § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu však oproti dikci § 70 odst. 2 písm. d) téhož zákona neumožňuje (ani neukládá povinnost) správnímu orgánu uvážit, zda při rozsvícení červeného světelného signálu byl obviněný již tak blízko, že by řidič nemohl vozidlo bezpečně zastavit a směl proto pokračovat v jízdě. Je tomu tak proto, že zákon počítá se zahájením brzdícího manévru v okamžiku rozsvícení žlutého signalizačního světla a nikoliv až světla červeného. Ze záznamu lze dovodit, že žalobce mohl reagovat na výstražnou světelnou signalizaci se žlutým světlem a mohl tak bezpečně zastavit před přechodem pro chodce. V pozici, na níž by jinak dopadalo ustanovení § 70 odst. 2 písm. d) věta za středníkem zákona o silničním provozu, se vozidlo žalobce nacházelo až v okamžiku změny světelné signalizace z barvy žluté na barvu červenou, tedy nejpozději v čase 2:14 záznamu. K námitce týkající se výroku o sankci a odůvodnění zavinění žalovaný plně odkázal na své rozhodnutí (str. 5 až 7).
13. Žalovaný označil napadené rozhodnutí za věcně správné, odpovídající zjištěným skutečnostem jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání. Navrhl proto žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce s tímto postupem krajského soudu výslovně souhlasil a žalovaný na výzvu krajského soudu nevyjádřil nesouhlas s takovým postupem. Krajský soud přitom dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
15. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel oznámení o podezření ze spáchání přestupku vyhotovený dne 1. 8. 2019 a spisový materiál o přestupku včetně fotodokumentace a videozáznamu přestupku, který mu postoupila Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje, odbor služby pořádkové policie, Pohotovostní a eskortní oddělení. Dne 17. 9. 2019 správní orgán I. stupně předvolal žalobce k podání vysvětlení. V reakci na něj žalobce sdělil, že se nebude vyjadřovat a že se vyjádří až jeho právní zástupce. Správní orgán I. stupně následně žalobce předvolal k ústnímu jednání. To se uskutečnilo dne 4. 12. 2019, kdy zmocněnec žalobce po seznámení se se spisovým materiálem požádal o pořízení vybraných kopií listů spisového materiálu a o možnost vyjádřit se ve věci písemně. To následně správnímu orgánu zaslal a uvedl v něm, že červený signál na semaforu naskočil v čase 2:14 videa, že však v tomto čase bylo vozidlo žalobce již na přechodu a nikoli před ním. Dále uvedl, že si změny barvy na semaforu žalobce všiml, ale jakékoli brždění nemělo smysl, jelikož před ním jel vysoký autobus. Dodal, že tak udělal vše pro to, aby zastavil před přechodem, vzhledem k okolnostem se tak však objektivně nedalo učinit.
16. Dne 18. 12. 2019 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí sp. zn. P/3299/2019/OP/Dvo, č. j. MMHK/226635/2019/OP/Dvo, jímž žalobce uznal vinným z nedbalosti spácháním přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit tím, že jako řidič vozidla registrační značky X dne 27. 7. 2019, v 16:00 hodin, nerespektoval Signál s červeným světlem „Stůj“ v katastru obce Hradec Králové, Gočárova třída u domu č. p. 1517/26, ve směru k OC Aupark, čímž porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Za to byla žalobci uložena pokuta 3.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení.
17. Odvolání (blanketní) proti tomuto rozhodnutí, které nebylo doplněno ani na výzvu, žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.
18. Součástí správního spisu je dále oznámení přestupku ze dne 27. 7. 2019, č. j. KRPH-75972-1/PŘ-2019-0500ES, evidenční karta řidiče, úřední záznam fotodokumentace (č. l. 5) a DVD záznam přestupku.
19. Pokud jde o právní posouzení věci, je nutné předeslat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 70/2008-13, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz) příp. za podmínek tomu přiměřeného kontextu odpovědi implicitní, což připouští i Ústavní soud (srov. např. jeho usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4 odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j.

4 Ads 58/2011-72, atd.). K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že je krajský soud povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. např. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19 nebo ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013).

Dále k jednotlivým žalobním námitkám:

20. Krajský soud nepřisvědčil námitce, v níž žalobce namítal nesprávnou právní kvalifikaci projednávaného skutku, tj. že mu nebylo kladeno za vinu porušení povinnosti stanovené v § 4 písm. b) zákona o silničním provozu, přestože naplnění skutkové podstaty uvedeného ustanovení je dle žalobce podmínkou pro spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f bod 5 téhož zákona.
21. Krajský soud nejprve připomíná, že povinností řidiče vozidla k zastavení před dopravní značkou obsaženou v § 70 odst. 2 písm. a) a d) zákona o silničním provozu, se žalovaný zabýval na stranách 4 a 5 napadeného rozhodnutí. Konstatoval přitom, že žalobce projížděl přes přechod pro chodce za stavu, kdy mu světelná signalizace prikazovala zastavit vozidlo před signálem s červeným světlem „Stůj“. Při vědomí této skutečnosti přistoupil krajský soud k posouzení, zda neuvedení odkazu na ustanovení § 4 písm. b) zákona o silničním provozu ve výroku rozhodnutí mělo vliv na jeho zákonnost a dospěl k závěru, že nikoli.
22. Při svém posuzování krajský soud vyšel analogicky z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, v němž uvedl, že *„správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu.“* Dále uvedl, že *„pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl.“*
23. S vědomím tohoto závěru posuzoval krajský soud dostatečnost skutkového popisu protiprávního jednání. Cílem skutkového popisu přestupku je, aby každý jeden projednávaný přestupek nebyl zaměnitelný s jiným přestupkem. K tomu je třeba při jeho popisu uvést řadu konkretizujících okolností. Jedná se zejména o popis skutku s uvedením místa, času a způsobu spáchání, případně i jiných okolností, které jsou pro rozlišení potřebné. Splnění těchto požadavků však samo o sobě nepostačí. Skutek musí být popsán tak, aby byly popsány veškeré zákonné znaky skutkové podstaty. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedeno, že „dne 27. 7. 2019 v 16:00 hodin jako řidič, řídil v katastru obce Hradec Králové, Gočárova třída, u čp. 1517/26 (ve směru k OC Aupark), motorové vozidlo Mercedes Benz, registrační značky X, přičemž nerespektoval signál s červeným světlem 'Stůj'. Tímto jednáním tak porušil ustanovením § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a toto jednání vykazuje znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu.“ Z uvedeného tedy vyplývá, že v popisu projednávaného protiprávního jednání je uvedeno datum a přesný čas spáchání

přestupku, dále je dostatečně konkrétně popsáno místo jeho spáchání a součástí je též popis jednání, kterým byla porušena zákonná povinnost. Projednávané jednání je tak určeno nezaměnitelným způsobem a skutek je tak dostatečně vymezen. S ohledem na uvedené skutečnosti a shora citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dospěl krajský soud k závěru, že i když v projednávaném případě nebyl v napadených rozhodnutích uveden úplný výčet ustanovení zákona, která v souhrnu tvoří právní normu odpovídající skutkové podstatě přestupku, dovoluje vymezení skutku učinit jednoznačný závěr, jakou normu žalobce porušil. Ostatně bylo by absurdní, když by se řidič vozidla neřídil světelnými signály ve smyslu § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a jeho jednání nebylo v rozporu s obecnějším pravidlem obsaženým v § 4 písm. b) téhož zákona, totiž že každý je povinen řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích, mezi která povinnost řídit se světelnými signály bezesporu patří. Absence ustanovení, které obsahuje obecnější pravidlo silničního provozu tak nemohlo způsobit, že by žalobci nebylo jasné, jaké konkrétní pravidlo porušil. Žalobce sám navíc žádné pochybnosti o tom, jaké jednání mu je kladeno za vinu neměl, ani neuvedl.

24. Krajský soud nepřisvědčil ani další žalobní námitce, v níž žalobce namítal nedostatečný popis protiprávního jednání. Ta navazuje a úzce souvisí s předchozí námitkou, v níž se krajský soud podrobně zabýval smyslem popisu protiprávního jednání a jeho dostatečností v projednávaném případě, proto v tomto směru odkazuje na vypořádání a odůvodnění předchozí námitky.
25. Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou, že se žalobce vytýkaného jednání nedopustil. Součástí správního spisu je videozáznam pořízený Policií ČR, který zachycuje vytýkané jednání žalobce. Jeho zhlédnutím krajský soud ověřil, že v čase záznamu 2:14 (dokonce již v čase záznamu 2:13) je zřetelně viditelný signál s červeným světlem „Stůj!“, vozidlo žalobce se stále pohybuje směrem vpřed, přičemž mívá světelné signalizační zařízení před přechodem pro chodce v čase záznamu 2:17. Není tak pravdou, že by se v čase 2:14 vozidlo nacházelo již přímo na přechodu pro chodce, který je umístěn až za signalizačním zařízením. Z pořízeného videozáznamu je rovněž zřejmé, že nelze souhlasit se spekulací žalobce o tom, že bílou barvou viditelnou na jím přiložené fotografii může být pouze přechod pro chodce nebo vodorovná dopravní čára, na níž je nutné zastavit vozidlo. Na silničním povrchu zachyceném na záznamu lze zcela bezpečně identifikovat vodorovné dopravní značení v podobě šipek ve vedlejším jízdním pruhu a na záznamu je viditelný přechod až za světelným signalizačním zařízením, které žalobce mívá v čase záznamu 2:17. S ohledem na tuto skutečnost vyplývající z pořízeného videozáznamu svědčící o pozici žalobcova vozidla v čase videozáznamu 2:14 (dokonce již i v čase 2:13) v místě před světelným signalizačním zařízením, shledal krajský soud správním orgánem provedené dokazování dostatečným. Nelze tak žalobci přisvědčit v tom, že správní orgány měly k objasnění vytýkaného jednání předvolat zasahující policisty. K důvodům jejich nepředvolání se správní orgán I. stupně vyjádřil na straně 5 svého rozhodnutí, kde uvedl, že jejich výpověď nemohla ovlivnit skutkovou podstatu přestupkového jednání žalobce, jehož konání bylo přehledně a nezaměnitelně zadokumentováno videozáznamem, a že zmocněnec žalobce takový výslech ani neinicioval. Krajský soud souhlasí s tím, že provedení výslechu zasahujících policistů by bylo za dané situace nadbytečné.
26. Žalobce dále namítal, že výrok správního orgánu ohledně uložené sankce je nezákonný a nepřezkoumatelný. Nepřezkoumatelný proto, že dle žalobce není zřejmé, zda správní

orgán zhodnotil též nedbalostní formu zavinění, nezákonný proto, že toto nezohlednil ve prospěch obviněného a pro porušení zásady zákazu dvojího přičítání.

27. Správní orgán I. stupně na straně 5 a 6 svého rozhodnutí uvedl, že „*správní orgán nepředpokládá, že by se obviněný dopustil úmyslného jednání, z důkazních materiálů správní orgán vyvozuje, že se v daném případě jednalo o nedbalost, a to nedbalost vědomou, což dle jeho posuzování vyplynulo především z pořízeného videozáznamu Policie České republiky.*“ Jako polehčující okolnost hodnotil fakt, že nedošlo k žádné škodě na zdraví nebo majetku a že řidič (žalobce) nevykazoval žádné nestandardní prvky v chování. Jako přítěžující okolnost hodnotil místo spáchání přestupku v místě přechodu pro chodce, kde vzniká „zvýšené riziko kolizních situací s možnými nejzávažnějšími následky na zdraví či majetku a kde dojde ke zpomalení či úplnému zastavení plynulosti provozu na pozemních komunikacích ve středu města“. Správní orgány ve svých rozhodnutích současně podaly i obecný výklad ke správnímu trestání, přičemž se zabývaly i zaviněním, k tomu připomněly, že ke spáchání přestupku postačí jednání nedbalostní, nestanovili zákon výslovně, že je třeba zavinění úmyslného. Správní orgán I. stupně se tedy zabýval povahou a závažností přestupku ve smyslu ustanovení § 38 zákona č. 250/2016 Sb., odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a to druhem i mírou zavinění, a je zřejmé, co považoval za okolnosti polehčující a co za přítěžující a je rovněž zcela zřejmé, že jednání žalobce bylo hodnoceno jako nedbalost vědomá. Pokud jde o vliv těchto hodnocení na výši sankce, k tomu viz níže.
28. Nelze přisvědčit ani námitce, že byl porušen zákaz dvojího přičítání. Žalobce má sice pravdu v tom, že nerespektování světelné signalizace je v projednávaném případě znakem skutkové podstaty přestupku, ovšem jako přítěžující okolnost bylo posouzeno to, že k deliktu došlo nerespektováním světelné signalizace před přechodem pro chodce a ne tedy např. na jiném méně exponovaném místě. I sám žalobce ostatně uváděl, že existují i jiná možná umístění světelné signalizace, např. v místě křižovatek. V prvoinstančním rozhodnutí se správní orgán I. stupně podrobně zabýval okolnostmi projednávaného případu a hodnotil právě i samotné umístění světelné signalizace, již se žalobce neřídil. K tomu na straně 5 svého rozhodnutí uvedl, že „*v případech použití přechodu pro chodce chodcem, při nedodržení světelné signalizace (Signál s červeným světlem „Stůj!”) řidičem motorového vozidla velmi často dochází k až fatálním následkům jak na zdraví, tak na životě právě osob přecházejících přechody pro chodce na signál pro chodce se znamením „Volno“.*“ Krajský soud s ohledem na uvedené konstatuje, že jednou z přítěžujících okolností bylo místo spáchání přestupku, a to právě místo před přechodem (a přechod) pro chodce, kdy správní orgány hodnotily konkrétní rizika v místě spáchání přestupku. Žalobci tak nelze přisvědčit v tom, že by došlo k porušení zákazu dvojího přičítání.
29. K poslední žalobní námitce týkající se zavinění krajský soud uvádí, že podle § 93 zákona o odpovědnosti za přestupky musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, právní kvalifikace skutku, formu zavinění, druh a výměru správního trestu, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení správního trestu, případně o jeho podmíněném upuštění či mimořádném snížení výměry pokuty, o započtení doby do doby zákazu činnosti, o uložení ochranného opatření, o nároku na náhradu škody nebo nároku na vydání bezdůvodného obohacení a výrok o náhradě nákladů řízení. Výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, bude vždy

obsahovat tři části: výrok o vině, výrok o trestu a uložení povinnosti k náhradě nákladů spojených s projednáním přestupku. Forma zavinění přitom je z povahy věci součástí výroku o vině. Podle § 15 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky postačí k odpovědnosti za přestupek zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Z toho vyplývá, že pro posouzení viny je podstatné pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní. Povinností správních orgánů ve výroku rozhodnutí o přestupku tak není rozlišovat mezi vědomou a nevědomou nedbalostí, neboť z hlediska určení formy zavinění jde vždy o nedbalost a z tohoto pohledu nelze napadeným rozhodnutím ničeho vytknout. To ale neznamená, že by správní orgán nebyl vůbec povinen posoudit, zda přestupce spáchal přestupek v nedbalosti vědomé či nevědomé, neboť jde o jednu z okolností, která může být významná pro rozhodování o výši sankce. Plně postačí, promítne-li se takové posouzení do odůvodnění rozhodnutí o přestupku.

30. V daném případě správní orgán I. stupně jednoznačně uvedl, že se v daném případě jednalo o nedbalost vědomou (viz strana 6 prvostupňového rozhodnutí: „... dle důkazních materiálů správní orgán vyvozuje, že se v daném případě jednalo o nedbalost, a to nedbalost vědomou, což dle jeho posuzování vyplynulo především z pořízeného videozáznamu Policie České republiky.“). Současně na jiném místě svého rozhodnutí (viz strana 4) v reakci na písemné vyjádření žalobce doručené správnímu orgánu dne 10. 12. 2019 (k argumentu žalobce, že si všiml změny barvy na semaforu, avšak že před ním že jel vysoký autobus, takže nemělo význam brzdit), konstatoval, že z videozáznamu je vidět, že „zmiňovaný vysoký autobus najížděl do jízdního pruhu zprava ze zastávky, tudíž řidiči osobního vozidla nemohl zaclonit výše umístěný semafor. Řidič proto musel vidět tento semafor, respektive změnu světelných v dostatečné vzdálenosti před světelným zařízením.“. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí v jeho kontextu je tedy zřejmé, z jakých důvodů správní orgán kvalifikoval jednání žalobce jako vědomě nedbalé.
31. Krajský soud k tomu dodává, že ze zmíněného písemného vyjádření zmocněnce žalobce skutečně zcela jednoznačně vyplývá, že žalobce si již před signalizačním zařízením byl vědom toho, že svítí signál s červeným světlem „Stůj!“, který pro něj platí. S ohledem na znění § 15 odst. 3 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky tak nutno dovodit, že jako držitel řidičského oprávnění si byl (a musel být) vědom toho, že nezastavením na zmíněný signál poruší zájem chráněný zákonem a jednal tak vědomě.
32. Pokud pak jde o samotnou výši pokuty a správním orgánem posuzované skutečnosti (které žalobce zpochybňoval), nutno připomenout, že v dané věci bylo samotné místo spáchání přestupku vyhodnoceno jako významně přitěžující okolnost, jak bylo popsáno ve správních rozhodnutích a také shora v tomto rozsudku. Již to je dle názoru krajského soudu zcela adekvátní uložení výše pokuty 3.500 Kč, tj. pokuty uložené v dolní polovině zákonného rozpětí (2.500 až 5.000 Kč). Zavinění ve formě nedbalosti vědomé tak již zjevně nemělo na stanovení výše pokuty vliv. Vzhledem ke všemu shora uvedenému proto krajský soud považuje v dané situaci odůvodnění výše pokuty za dostatečné.
33. K nesouhlasu žalobce a jeho advokáta s vyvěšením jejich osobních údajů na komunikační síť Internet krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách

Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.

V. Závěr a náklady řízení

34. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
35. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 26. října 2021

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně